

Arrest

nr. 155 490 van 27 oktober 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 september 2015.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, het niet aannemelijk is dat hij Albanië heeft verlaten zonder medeweten van zijn familie, zijn verklaringen over zijn school ongeloofwaardig zijn, en, wat er ook van zij, hij geen overtuigende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat hij voor de door hem aangehaalde intrafamiliale problemen met zijn vader geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp van en/of de bescherming door de in Albanië aanwezige nationale autoriteiten.

1.2. Internationale bescherming kan slechts worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

1.3. Artikel 48/5, § 2 luidt als volgt: “ Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 kan alleen geboden worden door:

a) de Staat, of

b) partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen,

mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid.

Bescherming, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Bij het beoordelen of een internationale organisatie een Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheerst en bescherming verleent, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, wordt onder meer rekening gehouden met de richtsnoeren die worden gegeven in toepasselijke handelingen van de Europese Unie. (...)”

1.4. In de mate verzoeker, onder verwijzing naar de algemene situatie in Albanië met betrekking tot huiselijk geweld en de tussenkomst van de autoriteiten, stelt dat hij niet op voldoende bescherming kan rekenen van de Albanese politie, kan hij niet worden gevolgd. Immers uit de documenten van zijn advocaat blijkt dat op 4 maart een eerste beschermingsmaatregel werd uitgevaardigd, die op 18 maart 2015 voor drie maanden werd verlengd. Op 10 mei werd zijn vader aangehouden wegens huiselijk geweld en veroordeeld door de rechtbank van Tropojë.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Dat verzoekers moeder, broer en zus hem intussen vervoegd hebben in België doet geen afbreuk aan wat voorafgaat.

1.5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 september 2015, voert verzoekende partij aan dat haar moeder, broer en zus intussen ook in België zijn aangekomen en asiel hebben aangevraagd omwille van dezelfde problemen met haar vader en het huiselijk geweld waarvan zij slachtoffer zijn. Verzoekende partij is van oordeel dat haar asielaanvraag voor de goede orde in eerste instantie samen moet behandeld worden met de asielaanvraag van haar familieleden. Verzoekende partij verwijst voorts naar een arrest van de Raad nr. 45 742 van 30 juni 2010 in de zaak 53 497. Verzoekende partij wijst er op dat in voornoemde zaak duidelijk wordt gesteld dat de Albanese overheid geen bescherming kan of wil bieden in geval van ernstig huiselijk geweld. Verzoekende partij wijst er nog op dat zij en haar familieleden het slachtoffer zijn van ernstig huiselijk geweld en dat haar zaak dient te worden vernietigd voor een grondig en zorgvuldig onderzoek of dat zij dient erkend te worden als vluchteling. In bijkomende orde vraagt verzoekende partij haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 11 september 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Wat betreft de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, onderstreept de Raad dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het arrest waarnaar wordt verwezen betrekking heeft op een situatie in 2010.

Het loutere gegeven dat haar moeder, broer en zus naar aanleiding van dezelfde problematiek asiel zouden hebben aangevraagd, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Bovendien dient elke asielaanvraag individueel beoordeeld te worden.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS